

Procitnutí:

Co se to děje? Bolest! Ohromná bolest. Jako kdyby mu někdo trhal duši z těla, nebo rval příliš velkou duši do jeho těla. Vnímal jen, že mu padá meč z ruky, a pak omdlel. Sesunul se na zem a ležel na prochladlé zemi. Ležel a nikdo se neobtěžoval ho probrat. Proč mě nikdo nebudí? Proč se nikdo nestará, že jeho princ leží na zemi a možná je zraněn? To se mu prohnalo hlavou ve chvíli, kdy se probral. Sedl si a protřel si oči zkřehlými, lehce nafialovělými prsty. Seděl a rozhlížel se kolem sebe a snažil se rozpomenout. Proč ho tak příšerně bolí hlava? Je snad zraněn? Kde jsou jeho jednotky? Co se stalo? Co se dělo několik posledních měsíců? V ten okamžik se mu to všechno prohnalo hlavou jako vichřice, jedna myšlenka za druhou, neznajíce studu, neznajíce slitování, mu jeho vlastní myšlenky ukazovaly vše, co se dělo posledních pár měsíců. Jak krystal probodává Muradina a on se k němu ani nesehnul, probodává svého vlastního otce, vlastnoručně vraždí svůj lid, mučí elfí hraničářku, zabíjí, vraždí jako stroj.

NEEEEE... Opět upadá v bolestných křečích své vlastní mysli na zem a kroutí se jako žížala. Tentokrát vstává a jeho oči se skelnatě upínají k nebi. Zvedá se a uvědomuje si, že sníh, na kterém ležel, a vločky, jenž mu padají do tváře, ho nestudí. Jeho srdce nebije. Jsem zrůda. Mrtvá chodící zrůda.

Všímá si krásného runového meče u svých nohou, ohýbá se k němu a čím je blíže, tím více cítí slastné vysvobození, krásnou bezesnou prázdnotu, chlad jílce, který ho provázel tak dlouho. To jediné mu teď chybí. Nic se nestalo. Bere meč do druhé ruky, ale nic. Otáčí ho ze všech stran, ale je to obyčejný meč. Opět se mu hrnou výčitky svědomí do mysli a on není schopen uronit ani slzu. Rozhlíží se nyní po bitevním poli, tedy předpokládá, že se tu muselo něco velikého udát, všude kolem leží mrtvá těla a jen havrani si tuto scénérii užívají... Odvrací pohled od mrtvol a pomalým krokem odchází pryč z bitevního pole. Hledat vysvobození, konec nebo spásu....